

Somni complert

Un relat de: [Llorenç Garcia](#)

Mireia albirava una paleta de colors dels quals mai no n'havia sospitat l'existència. La bellesa natural del paisatge traspuava una intensitat sensorial força més vívida que quan l'havia entrellucat per la finestra d'un avió. Cada clapa de terreny confegia una peça més de la seua biografia que pinzellava el record. Encara li trasbalsava l'or del pati on bregava en mil i una batusses en els anys escolars. L'institut amb la verdor dels pins on es camuflava darrere per fumar d'amagat jugant a ser major. Tot seguit, s'erigia el blavor de la cúpula de l'església on emeté un "sí, vull" exhibint una passió de color vermell...i que es difuminà en la grisor del cementiri on no trigà a jaure el seu Andreu, el qui ara mateix descansava en un silenci tronador que assecava el cor.

Subjugada pel paisatge, per un moment Mireia basculà en el dilema intern de deixar-se caure a terra per fondre's en la gama cromàtica del paisatge o deixar que el globus se l'emportara allà on l'atmosfera decidira. Rere esvalotats moments de vacil·lació, el neguit es dissolgué amb la mateixa habilitat que les boirines de vapor entre les quals començava a navegar: "Deixaré que la vida s'esvanisca entre els núvols on resideixen tots els somnis incomplerts".